

Ook opslagkasten kun je sexy maken

Veel bedrijven kampen met ruimtetekort. Dus denkt Bruynzeel Storage Systems, dat opslagsystemen maakt, flink te gaan groeien.

Door onze redacteur
Milo van Bokkum

Alexander Collot d'Escury, directeur van Bruynzeel Storage Systems in Panningen, schiet in de fabriek de operationeel directeur aan. „Heb je die wielen van de Ever Given al?” Bart Sijben denkt even na. „Die liggen pas in Rotterdam.” De Limburgse fabriek van Bruynzeel (200 werknemers) hebben ze nog niet bereikt.

Collot d'Escury kan er wel een beetje om lachen. Natuurlijk, het is vervelend als je onderdelen niet binnenkrijgt omdat een schip vastloopt in het Suezkanaal. Maar van dit soort problemen profiteert zijn opslagsysteembedrijf juist ook. Afnemers die geschrokken zijn door haperende toelevering in de coronatijd, of van de blokkade van het kanaal, melden zich bij hem voor extra kasten - om onder meer extra voorraad aan te houden. „Bedrijven als L'Oréal of Moët Hennessy, die meer labeltjes of dopjes willen opslaan.”

Het is één van de redenen waarom de Utrechtse private-equitypartij Gilde deze zomer besloot Bruynzeel Storage Systems - afgesplitst van het ooit enorme Bruynzeel-concern (potloden, keukens) - over te nemen. Gilde meent dat Bruynzeel de komende jaren veel meer opslagsystemen kwijt kan dan alleen aan overheden, archieven en musea. Nu vind je Bruynzeelrekken onder meer in het Stedelijk Museum, het Victoria & Albert Museum en het net geopende Collectie-Centrum Nederland in Amersfoort.

Klanten zijn weleens bang: kunnen de schuivende kasten je niet pletten?

Doel is de jaaromzet van het bedrijf, nu rond de 70 miljoen euro, de komende jaren flink op te krikken, naar 100 miljoen. Die wordt overigens niet gemaakt met 'gewone' archiefkasten. Nee, de kasten van Bruynzeel zijn halve computers. Ze bewegen, glijden voort, schuiven in elkaar en uit elkaar, zijn op afstand bedienbaar.

Dat is best indrukwekkend, maar waarom denken ze bij Bruynzeel dat de wereld zit te wachten op veel meer dure, elektronische opslagsystemen? Wat is er mis met een gewone opslagkast?

Besparen op gangpad

Laat het maar aan Collot d'Escury over om dat uit te leggen. De blonde directeur, ex-topman bij tapijtproducent Desso, en nauwelijks twee jaar betrokken bij Bruynzeel, praat snel en staat in zijn kantoor regelmatig op om met armgebaren te illustreren hoe kasten bewegen.

Het punt is: zijn kasten zijn niet duur. Dat is een illusie. Weet je wat duur is? Grond. En daar heeft Bruynzeel dus iets op gevonden.

Door kasten tegen elkaar aan te laten schuiven, bespaar je op gangpad. En dan is je opslagruimte uitbreiden met zo'n systeem volgens Collot

In de fabriek in Panningen worden de elektronische en beweegbare opbergsystemen van Bruynzeel geproduceerd.

d'Escury in feite veel goedkoper dan je gebouw uitbreiden. Hij rekent voor: een vierkante meter in een ziekenhuis kost zo 3.000 euro, een opslagsysteem voor medicijnen 800. De vraag is of Bruynzeel dat de afgelopen jaren voldoende heeft duidelijk gemaakt, zegt de topman zelf. Onder de vorige eigenaar, het Zweedse private-equitybedrijf Altor, lag de focus vooral op andere takken van toenmalig moederbedrijf Constructor (zoals palletsystemen). De bewegende, elektronische kast zit al decennia in Bruynzeels assortiment - maar het bedrijf heeft zich misschien iets te lang gericht op klanten die het al kende: die archieven, overheden en musea dus.

Kostbare grond

De laatste jaren begint volgens Collot d'Escury - mede binnengehaald om de boel op te schudden - langzaam door te dringen: overal zit iedereen om ruimte verlegen. De wereld wordt steeds voller en

vierkante meters steeds duurder.

Het plan van Bruynzeel voor de komende jaren is: niet meer denken als archiefkastenbedrijf, maar sectoren zoeken waarin grond kostbaar is - of simpelweg niet beschikbaar. Ziekenhuizen dus. En industriële bedrijven die meer voorraad willen aanhouden, maar ruimte of geld missen om hun bedrijfspand te vergroten. Of winkels die de klant geen nee willen verkopen, maar eigenlijk geen plek hebben om van elk type kledingstuk elke maat beschikbaar te hebben.

„We kijken zelf waar meters duur zijn. En dan gaan we op die sector af”, zegt de topman. Zo maak je van de opslagkast iets positiefs, iets wat iemand echt wil hebben, in plaats van een weinig sexy, noodzakelijk kwaad.

Voorlopig lijken de kasten aan te slaan, de omzet loopt de laatste jaren op. Maar één aspect van de elektronische systemen vinden klanten soms wel spannend. Ze zijn wel eens bang dat ze klem komen te zitten. „Ken je

die film *De Lift?*”, vraagt Collot d'Escury. Hij doelt op de horrorfilm van Dick Maas, waarin een moordzuchtige lift met guillotinedeuren slachtoffers maakt.

Een bewegende stelling van tonnen metaal werkt sommige mensen op hun zenuwen. Een druk op de knop en je bent geplet, vermoeden ze. Goed, de systemen waren altijd al beveiligd, maar Bruynzeel verzon toch een extra geruststelling. Nu stopt het een camerasysteem in de kasten, dat in de gaten houdt of er iemand tussen staat. Zo ja, dan kunnen de kasten niet bewegen. Patent is aangevraagd.

Ver afgedreven

Met alle elektronica en metaal lijkt Bruynzeel Storage Systems het verst afgedreven van de oorsprong van het Bruynzeel-concern. Bij het vooroorlogse, Zaanse Bruynzeel draaide het om hout: voor kasten, keukens, vloeren en potloden. In 1983 werd het concern met het arend-logo opge-

splitst. Storage Systems kwam met zijn productie hier in de Limburgse Peel terecht. Dagelijks lopen er nu duizenden metalen planken uit metaalbewerkingsmachines. Opdrachten drukken ze hier uit in kilometers, soms wel meer dan honderd.

Ironisch genoeg lijkt Storage Systems door de verbreding nu toch weer op de weg terug naar een van de oorspronkelijke activiteiten. Want waar is de grondschaarste dezer dagen misschien wel het meest een probleem? Precies, op de woningmarkt. Collot d'Escury heeft wel wat ideeën: zo is er al een prototype gemaakt van een *tiny house* waarbij Bruynzeel een soort inschuifbare keuken heeft gemaakt - nee, zonder het zuster- en keukenbedrijf uit Bergen op Zoom. Met dit soort vindingen kunnen mensen straks wellicht wonen op veertig vierkante meter, in plaats van honderd. Collot d'Escury: „We weten nog niet of het wat wordt, maar we gaan het proberen.”